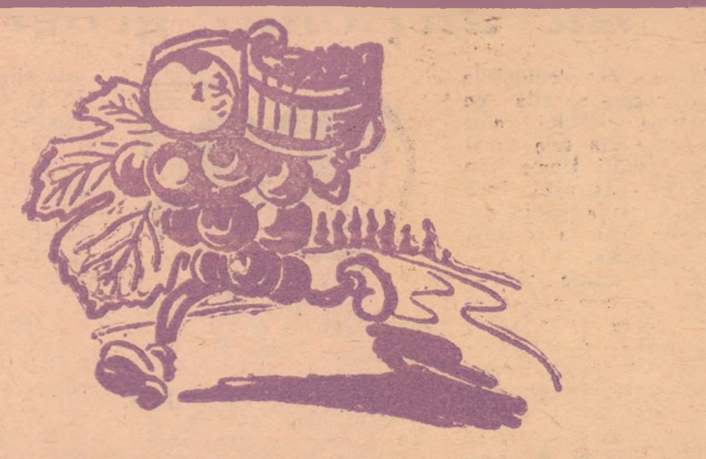
Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 82 (538) ☆ miercuri 10 octombrie 1956 ☆ 4 pag. 15 bani

Scrisoare deschisă

Mariana,

Aveai nouă ani cînd, într-o toamnă ca asta de acum, ți-ai lipit, năsucul de geam și priveai afară.

Cînd te-ai întors de la geam, te-ai oprit în fața oglinzii și ți-ai împletit părul castaniu în codițe lungi, cu două funde mari albe, ca niște flori de nufăr. Ce bine-ți ședeau!

Erai îmbrăcată curat și frumos Pentru ce te pregăteai oare?

Undeva pe scaun, învelit cu celofan, stătea angajamentul pionieresc, scris cu migală cu săptămîni înainte.

L-ai luat de pe scaun după ce te-ai îmbrăcat și, cu inima strînsă de emoție, ai plecat la școală.

In ziua aceea trebuia să fii primită pionieră.

Iți mai amintești?...

Clasa era mai încăpătoare parcă, mai luminoasă și totul strălucea de curățenie.

Ți-ai rostit angajamentul și apoi ai primit cravata de pionieră. Colegele, prietenele, te-au strîns în brațe, te-au sărutat. In jurul tău se auzeau exclamații.

— Ce bine-ți șade cravata, Mariana!... Cît te bucurai!

Au trecut de atunci cinci ani. Acum ești mare Ai mulți prieteni și tot atîtea prietene.

Intr-o zi l-ai cunoscut pe Florin, de la școala de alături! Ați devenit prieteni. Nimic rău în asta! Dar vai! s-a întîmplat ceva despre care n-am crezut că voi fi nevoit să vorbesc vreodată.

Ai început, întîi mai rar, apoi mai des, să nu mai porți cravata Iți era rușine de cravata de pionier, de cravata pe care în toamna aceea ai primit-o cu atîta bucurie. Și cîte amintiri nu s-au legat, de atunci, de cravată, excursii pe lac cu barca, călătorii prin țară cu unitatea,

focuri de tabără, colonia de la mare, adunările detașamentului, cîte care, cîte?!

Acum nu mai porți cravata, pentru că nu vrei să fii socotită „puștoaică", știu, așa spune Florin! De aceea ai aruncat-o în dulap printre alte lucruri.

Te ferești tot mai des de colege și eviți să discuți cu ele. Cînd ești întrebată: „Mariana, unde ți-i cravata?" răspunzi pe ocolite și minți, ba că-i la spălat, ba că ai netezit-o și frățiorul mai mic ți-a boțit-o, ba că el chiar ți-a luat-o și nu mai știi ce-i cu ea.

Ți-ai tăiat codițele. Intr-o zi însă ai vrut să împletești părul din nou în coade. Ai început să cauți în șifonier funde. Ai răscolit peste tot, dar n-ai găsit. Undeva mai în fund ai văzut cravata roșie, mototolită. Ai tresărit! Amintirile au început să te năpădească. Ai luat-o, ai netezit-o cu palma și din nou în fața oglinzii ți-ai potrivit-o la gît, dar, cînd să-ți faci nodul, te-ai oprit!

In fața ta, parcă din oglindă, chipul lui Florin, te privea batjocoritor, iar printre dinți ți s-a părut că spune: mucoaso!

Atunci calmă, fără nici o remușcare, ai început să rupi șuviță cu șuviță cravata roșie de pionier. Ai ales cele mai frumoase fîșii și ți-ai împletit două codițe scurte.

Ce rușine! Asta n-am crezut că o să faci vreodată, Mariana! Sigur, nu mai ești fetița de acum cinci ani. Vrei neapărat să fii domnișoară mare. In sfîrșit, rupîndu-ți cravata, ai ajuns și „domnișoară".

...A început școala... un nou an. E ultimul tău an la școala aceasta. Vezi cum toate colegele tale care sînt pioniere și au învățat bine, se pregătesc acum să intre în U.T.M. Pe tine nu te interesează nimic. Ți-ai făcut rost de un caiet „oracol" și unul de amintiri, de la o prietenă „mai mare" de la liceu, din care și în ore și acasă copiezi în caietul tău tot ce au spus cei prin mîna cărora au trecut cele două caiete

Acasă nu mai ești atentă, nu-ți mai asculți mama, nu-ți mai ajuți frățiorul! Uneori el te întreabă cînd va fi și el pionier. Il privești de sus și pufnești batjocoritor:

— Pionier?! Ai răbdare, mucosule!

Ți-ai făcut rost de un sac sportiv, în care-ți așezi cărțile și în fiecare după amiază pleci, spunînd că te duci să înveți la Anișoara

Ce vrei să faci, Mariana? Unde vrei să ajungi?

C. MIHAI

Se crapă de zi

Zarea a-nceput alene
să se uite pe sub gene,
și să-și frece ochii roși,
innorați și somnoroși.
Parcă deslușești că zice:
„Ce-ași mai zăbovi oleacă
în culcuș, după colnice,
pînă somnul o să-mi treacă!"
Dar noroc c-o ciocîrlie
din văzduh, a prins s-o-mbie:
„Ce-i cu tine? Ești bolnavă?
Ia fă bine de te scoală...
repede, fără zăbavă
căci altminterea, la școală,
cine știe
cîți copii or să-ntîrzie!"

I. SEBASTIAN

Grupa mă va ajuta

Inainte de a începe adunarea grupei pentru alegerea noului președinte, fiecare dintre noi ne-am gîndit pe cine să alegem și ce să propunem ca activitatea din grupa noastră să fie frumoasă. Cînd s-a trecut la alegerea noului președinte, după mai multe discuții și propuneri, am fost ales președintele grupei. Deși de emoție abia mai puteam vorbi, am promis în fața grupei că mă voi strădui ca în micul nostru colectiv să fie o activitate veselă, pionierească. Știu că toți pionierii din grupă mă vor ajuta să-mi îndeplinesc angajamentul.

Dan SPANACHE
Școala medie mixtă nr. 3
Galați

Dediu Mihai

In adunarea de anul acesta nu ne putem hotărî ușor asupra celui ales, pentru că, școala devenită mixtă, în clasă sînt pionieri și pioniere veniți de la mai multe școli.

Dintre pionierii din clasă îl cunoșteam totuși mai bine pe Dediu Mihai. Mi-am amintit cum anul trecut, unul dintre colegii noștri a luat un 2 Pînă să plecăm acasă, noi uitaserăm de necazul colegului nostru. Doar Mihai Dediu n-a uitat. A rămas cu el după ore și i-a explicat din nou lecția la care luase 2.

Adunarea l-a ales pe Dediu președinte de grupă și eu sînt convins că alegerea lui va fi de folos grupei.

Gheorghe STANCIU
Școala mixtă 146 — București

Toamnă bogată

— O nucă,... zece,... patrusprezece...

Dar ce, parcă le mai poți număra?! Cad cu duiumul!...

— „Bieții" abia de mai pridideșc adunîndu-le și... făcîndu-le proba.

BABA

Mărgele

„Să vedeți, o critică... n-ar fi tocmai potrivită, fiindcă de fapt ele nu s-au legat printr-un angajament".

Fii pe pace, tovarășe instructor superior de la Școala mixtă nr. 3 din București Nu umblu cu astfel de gînduri, vai de mine. Dacă m-am apucat să smîngălesc rîndurile astea, numai Baba e de vină. (Mi se pare că așa o cheamă pe bătrîna și simpatica broască țestoasă pe care școala voastră o are de curînd în pensiune, care mioapă, mi-a ciugulit deunăzi manșetele pantalonilor...) Convorbirea mea cu Szekely Magdalena, Copotoiu Ileana și Georgescu Rodica, o s-o port în afara criticii și mustrărilor. Numai între noi cinci: eu, ele și Baba

...Voi, fetelor, ați absolvit anul trecut șapte clase, aici, la nr. 3. Două din voi, cu diplomă de merit. Bravo. Și ați purces, desigur la fel de harnice și dîrze, spre școli mai mari, călcînd tot mai departe pe drumul împlinirii unor visuri. Dar uite, am eu o ciudățenie, la fel cu un prieten al meu doctor, care, cînd un pacient i se plîngea de bătături, îl întreba cum stă cu vederea. De aia, în loc să vorbim despre frumosul viitor ce vă stă înainte, o să mă întorc puțin la ultimul vostru an de școală elementară

Erați eleve fruntașe Asemenea și pioniere. Erați prietenoase, vesele. Și ce s-a gîndit tovarășul instructor superior: „Ce mai instructoare de detașament ar putea fi ele trei..." A vorbit cu voi. V-ați bucurat. Și v-a dat încă de atunci cîte un detașament în primire. V-ați ocupat de copii cu tragere de inimă. Și copiii vă îndrăgiseră Apoi școala s-a sfîrșit. „Veți veni și anul viitor la detașamentele voastre?"

Nu v-ați luat un angajament cu mîna pe inimă. „O să facem tot posibilul" ați zis Vorbe cumpănite, de om cu chibzuința matură Și ele, și dragostea cu care v-ați îngrijit anul trecut de pionierii mai mici, nășteau și îndreptățeau atîtea așteptări.

Dar așteptările au rămas zadarnice. Anul școlar a început, e timp de atunci, copiii din detașamentele „voastre" n-au instructori ai rămas cu ochii afintiți pe geam, așteptîndu-vă și cine știe ce și-or fi zicînd în inima lor.

Da, numai Baba e de vină că scriu toate astea. Mă uitam la ea cum mișună, solemnă și tacticoasă, prin ungherele școlii. A adus o de curînd un băiat al cărui tată e pescar. E bătrînă rău. Poate a trăit acolo, pe malul gîrlii, peste un veac. Și cu toate astea parcă ar fi de cînd lumea în școală. Iși fîțîie peste tot, cișa-cîșa, ciotul de coadă și cercetează lumea prin ochii ei cît gămăliile. Ii place aici. Cum să nu-i placă E atîta veselie, atîta prospețime

Dar-mi-te cînd ai învățat șapte ani aici! Sînt atîtea lucruri care te leagă de școala asta: Tainele dintîi ale abecedarului, care aici s-au dezlegat, primele prietenii, glasul cald al învățătoarei, acvila împăiată de care te-ai speriat la început, scara al cărei pălimar nu se poate să nu-ți fi slujit, o dată măcar, drept tobogan..

Ca să poți uita toate acestea, lumea asta a ta de început, să nu-i poți dărui, mai tîrziu, măcar o părticică a gîndurilor și a timpului tău, înseamnă să-ți îmbraci sufletul într-o carapace vîrtoasă. Baba poartă mereu o astfel de carapace în spinare, dar nu-și ascunde gămăliile ochilor în ea decît seara, la culcare. Incolo, s-ar plimba toată ziua prin școală și s-ar uita Ei, uitasem însă, că Baba n-are preocupări mari, aspirații înalte, n-are atîtea treburi pe cap. E doar o biată broască țestoasă

Vasile MANUCEANU

Mic dicţionar geografic

Multe din denumirile statelor care se află pe suprafaţa globului sînt cunoscute din cele mai vechi timpuri. Unele din ţări îşi păstrează încă nume pline de poezie, nefolosite însă în relaţiile internaţionale.

O parte dintre ţări — în special cele care s-au aflat sau se mai află sub dependenţa colonială — au căpătat denumiri care, în majoritatea cazurilor, n-au nimic comun cu specificul popoarelor care le locuiesc sau cu cel geografic propriu zis.

Iată explicarea denumirii unora dintre statele aflate în diferite regiuni ale planetei noastre.

BRAZILIA

Cel mai mare dintre statele Americii Latine a fost cotropit de portughezi la începutul secolului al XVI-lea. Vechii locuitori ai ţări au fost guaranii.

Brazilia înseamnă în limba portugheză „Ţara arborelui de verzil" (sau brezil), după numele unui copac cu lemn roşu, din care, ca şi din indigo, se extrage un colorant foarte preţuit. La noi, lemnului acestuia, adus mărunţit ca aşchiile, i se spune băcan şi este folosit la coloratul lînei şi bumbacului.

CIPANGU

Aşa este notată în cronici Japonia. Şi azi popoarele Asiei îi spun la fel, după numele dat de chinezi, căci Gipen înseamnă „ţara de la răsăritul soarelui" — Japonia este situată la răsărit de R. P. Chineză. Numele japonez al ţării este însă Ni-Hon de la Ni = soare şi Hon = răsărit. Poetizat, numele a devenit Nipon, iar prin adaptarea fonetică, Cipangu s-a transformat în Iapan, Japan sau Japonia.

GROENLANDA

Denumirea nu redă specificul geografic al acestei uriaşe insule, din a cărei suprafaţă de 80% este veşnic acoperită de gheţuri. S-a calculat că gheţarii Groenlandei au un volum de 3 milioane km^3. Dacă aceşti gheţari s-ar topi, nivelul tuturor mărilor globului ar creşte cu 8 m.

De pe podişul îngheţat al insulei alunecă zilnic zeci de aisberguri (munţi de gheaţă), al căror volum atinge milioane de m^3. Aisbergurile sînt lungi de zeci de km la fel de laţi şi înalţi de 20—30 m. Pierderea gheţii de pe insulă este compensată prin zăpada care cade aici în tot cursul anului. Datorită precipitaţiilor, gheţarul Groenlandei se reface la fiecare 6000 de ani.

De ce i se spune însă Groenlanda, adică „Ţara verde" sau veşnic înfloritâ? Fiindcă Erik Randa, şeful tribului normand care a descoperit insula, pentru a-i atrage pe colonişti, a răspîndit zvonul că acolo, în mijlocul furtunilor veşnice, există o oază, un paradis al verdeţii. Stratagema, după cum se vede, n-a reuşit, căci, după sute de ani, insula cu o suprafaţă de 2.300.000 km^2 are abia o populaţie de 23.000 de locuitori.

In Luna Marii Prietenii

Luna prieteniei Romino-Sovietice a devenit o tradiţie scumpă poporului nostru. Pe tărîmul ştiinţei, tehnicii, culturii, şi artei, minunatele manifestări desfăşurate în cadrul acestei Luni sînt tot atîtea prilejuri de îmbogăţire a cunoştinţelor, de emoţie artistică, de cimentare şi mai puternică a legăturilor frăţeşti cu poporul sovietic eliberator.

Şi anul acesta, în Luna Marii Prietenii (7 octombrie—7 noiembrie), Consiliul General A.R.L.U.S. s-a îngrijit de organizarea unor manifestări cît mai felurite şi bogate, din care spicuim doar cîteva. Aşa, de pildă, între 15—21 oct. se va ţine în întreaga ţară săptămîna cărţii sovietice. Cu acest prilej vor apărea o seamă de noi traduceri din limba rusă, printre care trilogia lui Maxim Gorchi: „Copilăria", „La stăpîni" şi „Universităţile mele" Tineretul va organiza discuţii şi seri literare cu tema „Să cunoaştem scriitorii sovietici". Ministerul Invăţămîntului, A.R.L.U.S. şi U.T.M. vor organiza pentru elevii şcolilor medii din ţară un concurs literar şi de desen cu tema „Prietenia Romino-Sovietică". Printre filmele care vor fi prezentate în cadrul Festivalului filmului sovietic, vor fi: „Dosarul 306", „Doi căpitani", „Fiul", precum şi „Soarta toboşarului", realizat după scenariul scriitorului sovietic pentru copii Arcadi Gaidar. Tineretul aşteaptă de asemenea cu vie emoţie întîlnirile cu Eroul Uniunii Sovietice, Meresiev, care va fi cîtva timp oaspetele ţării noastre.

Despre aceste manifestări, cît şi despre cele pe care nu le-am pomenit aici, paginile gazetei noastre vă vor aduce la vreme veşti.

POVESTEA

Să pornim din nou la drum, de-a lungul veacurilor, spre a reconstitui cîte ceva din istoria Bucureştiului. Ne aflăm în secolul al III-lea al erei noastre. Romanii s-au retras din Dacia. S-au retras numai trupele şi funcţionarii. Poporul a rămas la vetrele sale, fie împrietenindu-se, fie luptînd cu popoarele migratoare venite dinspre răsărit. Şi locuitorii din ţinuturile Bucureştiului de azi au rămas, cu toată greutatea vremurilor. In cartierul Crîngaşi, pe dealul pe care se află Arhivele Statului, pe dealul unde e biserica RaduVodă (în dreptul Institutului medico-legal), pe locul unde e biserica Sf. Ilie (pe strada Gutemberg, din apropierea Cişmigiului) şi în multe alte locuri, s-au găsit urme care arată că pe aci au locuit în permanenţă oameni, care-şi aveau casele şi rosturile lor.

Veacurile au trecut cu repeziciune. Ne apropiem de vremurile cînd încep să apară urmele scrise. Ne aflăm în secolul al XIV-lea. Ţara Romînească a devenit un voievodat, care a început să fie pomenit de istoricii epocii. La Curtea de Argeş, cetatea de scaun a ţării, se ridică biserici şi un palat ale cărui urme există pînă în zilele noastre.

Dar Bucureştiul?

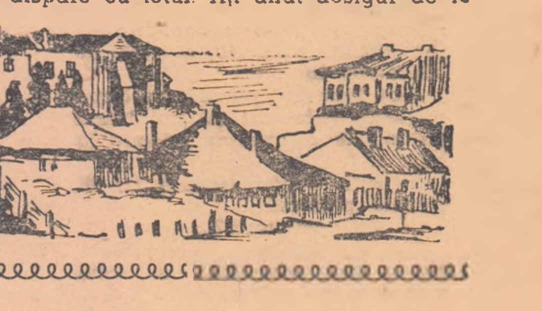
Nu, despre Bucureşti nu ne pomeneşte nimeni. Numele acestui oraş e încă necunoscut. Şi totuşi, într-o cronică din veacul al XIV-lea a secretarului regelui Ludovic al Ungariei, apar cîteva rînduri nespus de interesante pentru noi.

Secretarul regelui, pe nume Ioan de Kükülö, povesteşte în cronica sa despre o păţanie a trupelor maghiare care au căutat pricină prin Ţara Romînească. Au ajuns trupele acestea pînă prin apropierea Cetăţii de Dîmboviţa, căutînd hartă. Şi atunci locuitorii cetăţii, care, după descrierea locurilor, se arată să fi fost cam pe unde e Bucureştiul de astăzi, comandaţi de pîrcălabul Dragomir, i-au pus pe fugă.

Iată aşa dar că primul locuitor al Bucureştiului (sub numele cel vechi „Cetatea de Dîmboviţa") despre care aflăm din cronici este pîrcălabul Dragomir, din secolul al XIV-lea. De ce i se zicea aşezării „Cetatea de Dîmboviţa"? Se pare că din pricina întinselor păduri de stejar care acopereau tot locul. Cuvîntul Dîmboviţa vine din slavona veche şi înseamnă „foaie de stejar".

Veţi întreba desigur ce e cu numele „Bucureşti". E mai greu de spus. Oraşul apare sub numele acesta pe la sfîrşitul secolului al XV-lea, iar vechea denumire dispare cu totul. Aţi aflat desigur de le-

FEERIA ADINCURILOR MARINE

Coborînd în adîncul mării, la un moment dat ne va apărea în faţa ochilor un tablou feeric. Vom zări o mulţime de luminiţe albastre, verzi şi roşii ce se mişcă tainic, de colo pînă colo, prin abisul apei. Oare ce să fie? Cum se poate împăca apa cu focul? — ne vom întreba. Dar fenomenul de luminiscenţă este foarte răspîndit la vieţuitoarele marine. Un mare număr de bacterii, radiolari, corali, meduze, bureţi şi multe specii de peşti împrăştie lumini de diferite nuanţe, care încîntă ochii. Fiinţele marine policelulare au de obicei glande speciale care secretă o substanţă luminoasă. Unele vieţuitoare, cum sînt crevetele aruncă chiar în apă această substanţă, pentru a dezorienta pe duşmanul care le urmăreşte. La peşti, dispoziţia organelor luminiscente este foarte variată. Uneori ele sînt aşezate sub ochi şi luminează în jos şi înainte ca farurile unui automobil. Altădată, organele luminoase se află situate la partea superioară a capului, pe nişte firicele care seamănă cu antenele. De multe ori ele mai pot fi văzute pe vîrful cozii sau pe marginea gurii, al cărei interior îl luminează ca nişte adevărate reflectoare. La unii peşti organele luminoase sînt aşezate în linie dreaptă, de-a lungul şirei spinării. Văzînd un asemenea peşte în întuneric, ai impresia că în depărtare trece o navă cu ferestrele luminate.

La vieţuitoarele marine, luminiscenţa este un proces de oxidare lentă a unei substanţe complexe numită luciferină. Această substanţă îşi păstrează mult timp proprietăţile şi luminează chiar dacă este scoasă din organismul vieţuitoarelor şi uscată. Dar luciferina singură nu luminează. Asupra ei trebuie să acţioneze fermentul numit luciferază, care este secretat de aceleaşi organe. Pentru a se produce reacţia luminoasă, mai este nevoie şi de oxigen.

O să vă întrebaţi care este importanţa biologică a luminiscenţei? Prin lumină vieţuitoarele atrag uneori prada, iar altădată îşi sperie duşmanul.

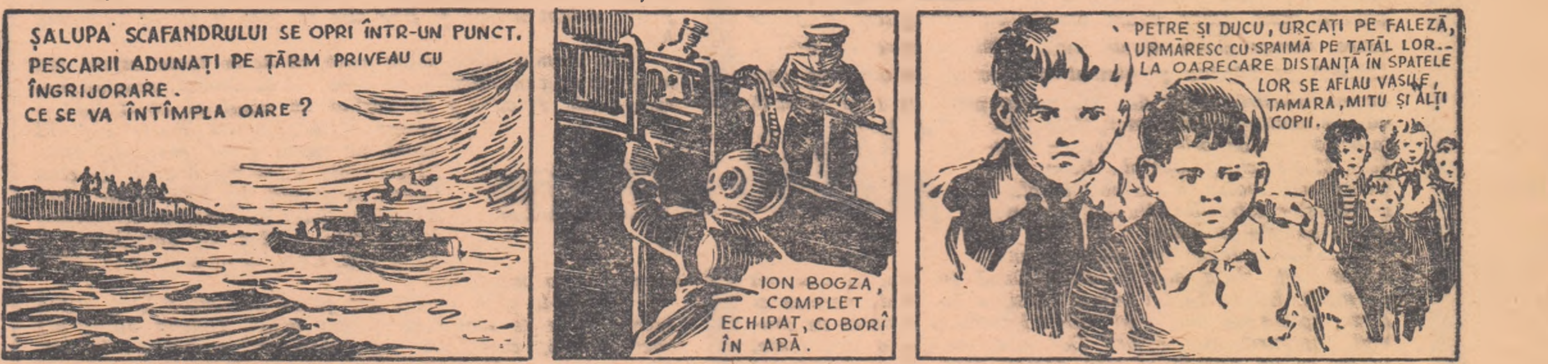
Fiii Scafandrului

POVESTIRE IN IMAGINI — TEXT: A. WEISS — DESENE: IULIAN-MĂLIN

Cap. III: SCAFANDRUL SE ŢINE DE CUVÎNT

REZUMATUL CAP. PRECEDENT

Pescarii au pornit în larg. Vinatul e îmbelşugat. Toate par să se desfăşoare cum e mai bine. Deodată se aude un strigăt: „lumini sub apă!" Aproape imediat ţîşneşte din adîncuri o matahală care răstoarnă bărcile. Pescarul Tudor, fratele Tamarei, cade victimă acestei catastrofe. Pescarii sînt înfuriaţi. Scafandrul e uimit şi zdrobit de cele întîmplate. „Voi ucide mîine caracatiţa sau ce-o fi ea le făgăduieşte Ion Bogza.

BUCUREȘTIULUI

genda care spune că orașul și-a luat numele de la un cioban, Bucur, care ar fi construit și bisericuța ce poate fi văzută pe colina aflată în apropiere de postul de pompieri Radu-Vodă, pe malul Dîmboviții. Numai că bisericuța aceasta nu se numea „a lui Bucur", ci „Sf. Atanasie", iar legenda cu ciobanul apare pentru prima oară pe la sfîrșitul secolului al XIX-lea. Istoria nu confirmă cu nimic această legendă. Adevăratul act de naștere al capitalei noastre apare destul de tîrziu, pe vremea domniei lui Mircea Ciobanu, în 1546. Intr-un hrisov domnesc se arată care sînt hotarele cetății de scaun București. E primul act oficial în care se stabilește clar de unde și pînă unde se întindea Bucureștiul, capitala țării.

Aproape 50 de ani mai tîrziu, Mihai Viteazul avea să dea de aici, din București, semnalul luptei împotriva cotropirii otomane. Curtea Domnească se afla în inima orașului, pe locul unde e azi piața 28 Martie, și se întindea pe strada Șelari, Smîrdan, Bărăției, Lipscani, pînă în dreptul căii Șerban Vodă de azi. Intrarea principală în curtea domnească era în dreptul începutului Căii Rahovei de azi, unde se află și un pod peste Dîmbovița. In susul dealului, care mai există și azi (porțiunea străbătută de bulevardul Gh. Coșbuc pînă în str. Sf. Vineri, se aflau curțile unui boier trădător, anume Dan Vistiernicul, care se înțelesese cu turcii, voind să ocupe tronul. Casele lui, care arătau ca o adevărată cetate, începeau pe unde e str. Stelea Spătarul și țineau pînă în bulevardul Hristo Botev.

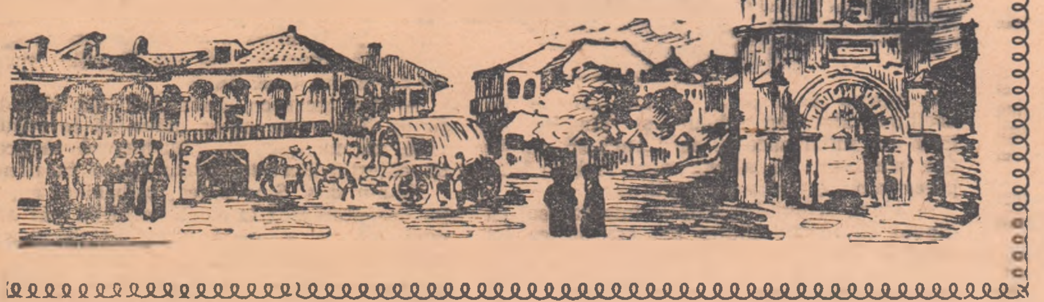
Intr-o noapte a anului 1594, pe cînd în curtea lui Dan erau adăpostiți vreo două mii de turci, Mihai își adună garda palatului și o porni prin ulițele întunecate și înguste ale orașului, în sus, spre curtea boierului trădător.

Pe vremea aceea Bucureștiul arăta cu totul altfel decît astăzi. Casele erau micuțe și construite mai toate din lut, cu acoperișuri de șindrilă sau chiar de stuf. Ulițele erau atît de înguste, încît pe unele din ele nu puteau merge nici trei oameni în rînd. Pavaj nu exista. Lumină noaptea? Nici urmă! Dacă vreun boier avea de făcut un drum noaptea, pornea cu oameni ce purtau făclii și însoțiți de soldați, ca să nu fie atacați.

Voievodul Mihai se strecură anevoie pe ulițele acestea înguste cu „puștile" (așa erau numite pe atunci tunurile), în sus, pe deal, pînă în dreptul curții lui Dan. Ajuns aci, porni focul asupra ei și o rase de pe fața pămîntului, împreună cu cei 2000 de turci veniți să jecmănească poporul. După trecere de secole, primul semn al revoltei împotriva asupririi otomane a fost dat așa dar, de la București, din capitala patriei noastre.

Iată dar încă o pagină din istoria Bucureștiului. Pînă la frumoasa noastră capitală mai e cale lungă, de aproape 350 de ani, în care timp peste București s-au abătut incendii și molime, ca și urgia războiului. Dar de fiecare dată orașul s-a refăcut mai frumos și mai mare, după cum vom vedea răsfoind paginile istoriei ultimelor patru secole.

AL. CALISTRAT

Ultimele pregătiri,... Curînd în atelierul de tîmplărie al Școlii mixte nr. 34 din capitală vor începe primele lecții practice.

INDRĂZNEȚII

Aveți ochi ageri? Atunci cu siguranță vedeți pe fuselajul avionului ce punctează din loc în loc cerul o cruce roșie. Intr-adevăr avionul este mic, iar viteza lui nu-i deloc amețitoare. Pentru voi, care ați citit despre avioane care săgetează văzduhul cu viteza sunetului, care ați admirat în ziare și reviste imaginea uriașului avion de pasageri T.U. 104, mica pasăre de oțel despre care vă vorbesc nu prezintă un interes deosebit.

Dar să știți, nu aveți deloc dreptate! De un asemenea avion se leagă fapte pline de miez, interesante.

...Intr-un sat, departe de calea ferată, de oraș, un om este grav accidentat. Dacă nu este operat în cîteva ore la un spital, își poate pierde viața. Ce-i de făcut?

...Un alt accidentat are nevoie urgentă de anumite medicamente care în orășelul de munte nu se găsesc. Ce-i de făcut?

...O transfuzie de sînge poate salva un om. Dar în localitate nu se găsește sînge conservat. Ce-i de făcut?

Există o rezolvare fericită pentru fiecare caz în parte și rezolvarea se leagă de micul avion pe care l-ați văzut zburînd deasupra voastră.

Avioanele pitice ale aviației sanitare pot ateriza pe terenuri puțin întinse, ele pot transporta bolnavi din orice colț al țării, ele parașutează în locuri izolate medicamente și flacoane cu sînge conservat.

Se pare că ați început să vă schimbați părerea și priviți acum cu mai mult interes avioanele sanitare. Cu siguranță însă că toți care doriți să deveniți piloți nu ați pilota un astfel de avion. Nici aici nu aveți dreptate. Ca să vă convingeți, am să vă povestesc din faptele unui pilot al aviației sanitare, și anume, despre Androne Alexandru.

...Pe aeroportul Aviasan din Cluj s-a anunțat: „La Sebeș un caz grav. Trimiteți avionul!" Peste cîteva minute Androne Alexandru pilota „trăsura lui aeriană". Mai repede, mai repede, avionul asculta comenzile pilotului și pe drumul cel mai scurt a ajuns la Sebeș. Se însera. Accidentatul trebuia adus grabnic la Cluj. Dacă nu era operat la timp își pierdea vederea. Zborul de noapte cu un asemenea avion era periculos, mai cu seamă că și vremea se stricase. Regulamentar pilotul nu trebuia să zboare. Androne privi cerul și se gîndi ce să facă. Nori pufoși luminați într-o parte de soarele ce apunea se plimbau agitați deasupra aeroportului. Dacă accidentatul nu era adus la timp, el nu mai putea vedea asemenea nori, el nu-și mai putea vedea copiii, soția. Totul depindea de Androne. Pilotul luă o hotărîre îndrăzneață. Mica pasăre de oțel apucă drumul Clujului. Zborul a fost foarte greu. Vîntul bătea cu putere. Curenții aerieni aruncau avionul cînd într-o parte, cînd în alta. Peste două ore luminile aeroportului din Cluj întîmpinau avionul. Bătălia fusese cîștigată.

Este minunat sentimentul pe care îl au piloții aviației sanitare că fiecare misiune a lor ajută oamenilor, apără sănătatea lor.

Teodor BRATEȘ

Despre Jocurile Olimpice

Știți că...

...în rîndul atleților care vor participa la jocurile olimpice se află unii considerați drept cei mai înalți oameni din lume? 50 la sută din sportivi depășesc înălțimea de 1,80 m., 500 au 1,86 m., 70 măsoară 1,87—1,93 m., iar 45 sînt adevărați giganți căci au 1,95 m.?

...cunoscutul alergător cehoslovac Emil Zatopek a fost supus unei intervenții chirurgicale, din care cauză nu se știe încă dacă va participa la Jocurile Olimpice?

...nici Dawey Sime, supranumit cel mai rapid alergător din lume, deoarece a parcurs 200 m. în 2? secunde, nu va fi prezent pe arena Olimpică? Intr-un concurs care a avut loc la Londra el a suferit un nou clacaj (scrintitură).

...echipa de fotbal a R.P. Bulgaria este socotită în cercurile specialiștilor drept un concurent foarte periculos la jocurile de la Melbourne?

...aceleași cercuri dau ca sigură victoria lui Sidlo (R.P. Polonă) la aruncarea discului?

...Italia se va prezenta la Melbourne cu un lot de 150 de sportivi, iar Australia cu 300. Deși australienii sînt „la ei acasă", întreținerea lotului va costa suma de 60.000 lire australiene (aproape un milion de lei)?

Balaurul cu șapte capete

— Foileton —

De cînd m-am întors din expediția științifică pionierească sînt „cineva" în școala noastră. Abia deschid ușa vreunei clase, că băieții mă și strigă:

— Nelule! Ștefănescule, hai, povestește-ne ce-ai văzut în deltă! Te rugăm!

Ei, și m-apuc să povestesc. Băieții se strîng roată în jurul meu și m-ascultă cu gurile căscate. Le place cum le povestesc.

Odată însă am vrut s-o fac pe grozavul. Și de aici mi se trage tot pocinogul.

Eram invitat la o adunare a detașamentului clasei a III-a. Ce-mi trece mie prin minte? „Mă, ăștia sînt mici, habar n-au ei ce-i aia Deltă! Ia să le povestesc eu ceva, să mă țină minte o viață întreagă". Și unde m-apuc eu, nene, să le povestesc cum într-o zi, pe la prînz, ne-a ieșit în față o arătare ca de pe altă lume. Era o dihanie lungă de un metru, asemănătoare cu o șopîrlă, dar care avea două capete în loc de unul singur.

Băieții mă ascultau cu sufletul la gură. Mă invidiau. Simțeam asta din felul cum mă priveau. Dac-aș fi venit din Patagonia, poate că nu m-ar fi privit așa. Incepusem să fiu „cineva".

Dar eu nu mă simțeam prea bine. „De ce i-am mințit? mă mustram eu. Ce mi-a venit să spun minciuni? Doar n-am mințit niciodată în viața mea!".

Mă mîngîiam însă la gîndul că cei dintr-a III-a vor uita repede istorisirea mea. Dar n-a fost așa. Puștii au povestit celor dintr-a IV-a despre dihania văzută de mine. Și, nici una, nici două, cei dintr-a IV-a mă invită la o adunare a lor.

Să dau înapoi? Nu nu se putea. De aceea am început să le spun cum arăta șopîrla aceea uriașă cu două capete. Credeți că mă asculta cineva? Nici vorbă! Cei dintr-a III-a le povestiseră totul. Faima mea se năruia.

„Ei, lasă, vedem noi", îmi zic în gînd și m-apuc să le spun cum într-o seară am văzut, într-un hățiș, o altă fiară și mai și. Era de două ori mai lungă, avea capul acoperit cu solzi strălucitori, iar în loc de două capete, închipuiți-vă, avea patru. Patru capete! Ceva de necrezut!

Faima mea s-a restabilit îndată. Cei dintr-a IV-a numai despre mine vorbeau. Ciudat, însă că de data asta cugetul nu m-a mai mustrat ca întîia dată. Ba chiar începusem să mă simt bine. Minciuna mă prinsese în mrejele sale.

La clasa a V-a (a trebuit să le povestesc și lor), dihania mea a crescut neînchipuit. Avea lungimea unui camion, mugetul unui leu, iar în loc de patru capete, avea șase. Nici mai mult, nici mai puțin decît șase capete! Scotea fum pe nări și băga spaima în toate vietățile.

Dacă însuși Ulise ar fi venit atunci în clasă, nu s-ar fi bucurat de atita considerație de cîtă m-am bucurat eu.

Mă simțeam nespus de mîndru.

Intr-atît mă pasionau acum născocirile mele, încît începusem să cred că sînt adevărate. Așa se face că, atunci cînd m-am apucat să le povestesc și celor din clasa mea, vedeam parcă în față un balaur uriaș, gros cît un vagon, cu șapte capete în loc de șase și care vărsa valuri de foc pe toate cele șapte guri.

— Fugi mă de aci! — mi-o reteză un coleg. Minți de-ngheață apele!

— Mint? — mă înfurii eu. Dacă nu mă credeți, scrieți băieților din.. (și le spun o localitate). Ei au ucis fiara și i-au luat pielea ca s-o impăiețe pentru muzeul lor!

Credeam că i-am înfundat pe băieți. Dar vai ce nenorocire! Colegii mei au scris celor din localitatea indicată de mine. Au primit răspuns. Iată-l:

„Cînd am fost în deltă, Nelu Ștefănescu ne-a povestit că pe la voi trăiește un lup mare cît o școală. Dacă la voi trăiesc asemenea dobitoace, de ce n-ați crede atunci că în deltă sînt balauri cu șapte capete?".

Acum nu mai sînt „cineva". Toată lumea îmi spune mincinos. Naiba m-a pus să mint?

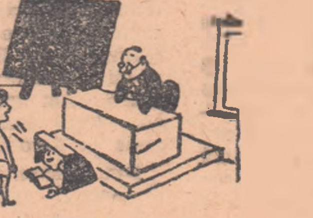
Vasile BIRGAOANU

Umor din presa de peste hotare

VISUL ȘCOLARULUI LENEȘ

—O—

ISTEȚUL

John: Am demontat și apoi am pus la loc piesele unui aparat de radio, ca să văd din ce e format.

— Nu cumva ai pierdut vreo piesă?

— Ba dimpotrivă, mi-au mai rămas încă 12 bucăți.

—O—

CARE ESTE SUBIECTUL?

Profesorul se adresează lui Jacques:

— In propoziția „Hoțul este arestat" care este subiectul?

— In închisoare, domnule profesor, răspunde grăbit Jacques.

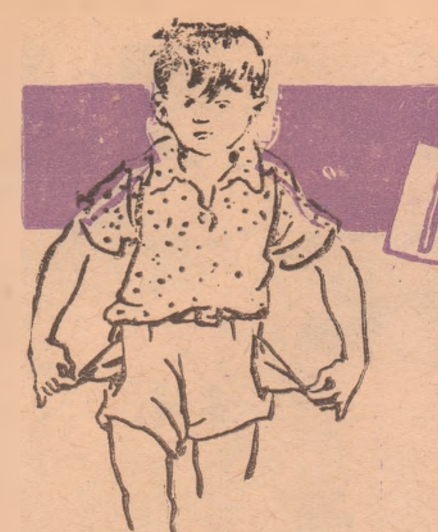
—O—

FII FĂRĂ GRIJĂ

— Iar ai pus dedesubt o carte!

— Dar nu vezi că-i de la bibliotecă?

DE LA O HÎRTIE DE 10 LEI...

de Victor Vintu

Visasem toată noaptea corăbii cu pînze, marinari cocoțați în vîrf de catarg, celule umede, diligențe trase de cai iuți ca vîntul, pumnale ascunse sub pelerine, lanțuri. Parcă pe mine mă cususeră în acel sac rostogolit de pe meterezele fortăreței... Dar îl spintecasem repede pe sub apă, dintr-o lovitură de cuțit, și mă pomenisem liber, pe bordul unei nave, plutind înspre bogățiile din insulița Monte-Cristo. Aici, nu știu cum, totul s-a tulburat, învăluit într-o ceață groasă, pe care n-o mai puteam tăia cu cuțitul; și... m-am trezit.

Vocea ascuțită a Sandei, venită din bucătărie, mă desmetici de-a binelea.

— Scoală ,leneșule, că am treabă cu tine!

Am clipit amărît. Adio deci corăbii, adio, insulă misterioasă, adio, contele de Monte Cristo! Nu eram decît același Niță Peniță, trezit din somn, ca de obicei, de glasul de ceas deșteptător al soră-mii. Eh! Pe încetul, în vreme ce-mi trăgeam cămașa peste cap, mi-am amintit cum mă culcasem cu gîndul ca astăzi, duminică dimineața, să merg la seria I-a care tocmai rula lîngă noi, la „Bucegi". Gavrilaș, ce se abătuse în ajun pe la mine, o oră întreagă îmi povestise despre „Contele de Monte Cristo". Hotărîrea era așa dar luată: mă duc la matineu. Ceasul din dormitor arăta opt și douăzecișicinci de minute. Bun. La nouă mă aflu la film.

Dar pe cînd mă încălțam, mi-am dat deodată seama că pe fundul buzunarelor mele nu se află mai mult de treizeci de bani, rămași de săptămîna trecută. Cam puțin, nu? M-am furișat în bucătărie, lîngă Sanda care tocmai punea ceaiul la fiert. Face s-o

vezi pe soră-mea în chip de gospodină! Duminica ea e stăpîna casei; mama și cu tata pleacă la plimbare și o lasă singură cu toate treburile. Asta fiindcă așa vrea tata. Zice: — „Sanda e mare, mîine-poimîine termină liceul, dar nici măcar ouă nu știe să prăjească. De ce să mi-l îmbolnăvească pe viitorul ginere?" și rîde într-un fel anume. Eu mă gîndesc: ce legătură o fi între Sanda, prăjitul ouălelor și viitorul ginere al tatii? Parcă numai ouă ar mînca oamenii!

Acum nu era nimeni acasă. Numai eu și Sanda. De la ea trebuia să fac rost de bani pentru cinema.

— Sănducule — mi-am potrivit eu din gîtlej vocea cea mai dulce de pe pămînt — aș avea nevoie, dacă ești tu așa de bună, de cinci lei.

Imi ziceam: cinci n-o să-mi dea, dar trei — în orice caz.

— Știi — am urmat eu — rulează seria întîi din „Monte Cristo"...

— Monte Cristo? m-a privit Sanda uimită. Dar cartofi, dar ceapă, dar roșii cine-mi aduce? Hai, bea-ți ceaiul și du-te-n piață!

Am pălit și n-am mai scos o vorbă. O cunosc bine pe soră-mea: cînd îi intră ceva în cap, pot să mă tăvălesc și pe jos — zadarnic! Cartofi — ceapă — roșii... Roșii — ceapă — cartofi! mormăiam eu și mă gîndeam cît m-ar răcori de i s-ar arde astăzi mîncarea. Să fiu Contele de Monte Cristo, i-aș arăta eu!

Am băut ceaiul în dușmănie, am făcut zgomot cu lingurița pînă n-am mai putut, apoi am înhățat blestemata de sacoșă, bodogănind printre dinți despre surorile mai mari, care se cred cine știe ce și-ți otrăvesc zilele

Ea stătea însă liniștită, de parcă ar fi fost o statuie în șorț de bucătărie. După ce mi-a spus ce și cît să cumpăr din piață și de unde să iau roșii mai bune, și cum să aleg cartofii, și alte asemenea fleacuri, mi-a pus în mînă o hîrtie de 25 de lei.

— Ai grijă la rest, să nu te păcălească! mă tot dăscălea ea grijulie, în vreme ce eu fierbeam ca un bulion

Furios cum eram, m-am certat în piață cu vreo doi vînzători pînă am putut alege, pe sprînceană roșiile bune „de salata". Tîrguisem toate cele de trebuință și acum, încărcat ca un măgar de povară în drum spre casă, numai a Conte de Monte Cristo nu arătam. Colac peste pupază, mă ciocnii la un colț de stradă, nas în nas cu Timofte, gornistul detașamentului nostru, care mergea, se vede, cu ochii după ciori.

— Cară catîrul, cară... chicoti el dînd cu ochii de sacoșa burdușită.

— Ia vezi! am mîrîit.

— Te-a pus Sanda la jug, urmă Timofte netulburat. Nu mă iei și pe mine în spinare?

Ce chef aș fi avut să-i dau vreo două de cheltuială! Numai că Timofte ăsta, voinic ca un urangutan, ține piept și unuia de-a șaptea. I-am zis de aceea înțepat:

— Tu vorbești, tu care ai ieșit la vînătoare de muște? Faci ciorbă din ele, ai?

— Dacă mă rogi, îți dau și ție să guști...

Și tot așa, mergeam și ne ciorovăiam fără noimă, fiindcă altceva mai bun n-aveam de făcut. Ne-am fi ținut în înțepături pînă în poarta casei, dacă n-ași fi zărit, deodată, în praf, la cîțiva pași depărtare, ceva roșcat care-mi atrase luarea aminte. Părea un fel de ghemotoc sau naiba știe ce... Mă oprii

— Ce-o fi aia, Timofte?

— Norocul tău, mă luă gornistul peste picior, bănuind că glumesc.

— Eu vorbesc ca omul și tu...

— Na-ți-o bună! făcu el nepăsător și abia binevoi să se uite într-acolo. Ridică apoi din umeri: — Vreo frunză căzută sau o învelitoare de bomboane... Ia-o, spuse el în zeflemea, poate că mai are gust de...

Dar în aceeași clipă cu Timofte se petrecu un lucru ciudat. Se repezi ca scăpat din arc și înhăță ceva de jos.

— Zece lei! Zece lei! Ce-am găsit al meu să fie! începu să țopăie vesel Timofte, jucîndu-se cu banii și strigînd mai departe: zece lei, zece lei! așa cum rostesc cei din grădiniță „melc, melc, codobelc..."

— Stai, am țipat eu înfuriat, simțind că îmi fuge de sub nas averea aceasta neașteptată. Dă-mi banii!

Timofte însă țopăia mai departe, făcîndu-mi de astă-dată în necaz.

— Ce-am găsit este al meu! Ce-am găsit este al meu!

— Al tău? Vezi să nu! Cine i-a văzut primul? N-am spus eu că uite ce-o fi aia?

— Cine-i nătăfleț să stea acasă, îmi făcu gornistul cu ochiul.

— Ascultă, Timofte, m-am încruntat. Banii ăștia sînt ai mei!

— Scrie ceva pe ei? Unde scrie? făcu el pe prostul, învîrtind hîrtia pe toate fețele. Na, că nu scrie nicăieri!

Am înțeles că numai cu vorba n-o să scot banii de la Timofte. Cum vine asta: eu îi descopăr și el sare și mi-i ia? S-a găsit deștept! Nu, Timofte, așa nu merge! In mai puțin de-o clipă am lăsat sacoșa jos și, dintr-un avînt, m-am repezit la el. Gornistul nu se așteptase la acest atac neprevăzut, așa că abia a mai avut vreme să încleșteze două degete pe colțul hîrtiei. Dibaci, i-am scos banii, dar spre surprinderea mea, un colțișor al hîrtiei a rămas în mîna lui Timofte. N-am mai stat la gînduri. Știam că nu mă pot pune, la trîntă dreaptă, cu gornistul. Am tulit-o ca scăpat din pușcă. Timofte, după mine. Auzeam din spate cum îi scapără picioarele și cum pufnește de necaz. De prins, n-avea cum să mă prindă. O fi el tare în pumni, dar la fugă n-avea cum să se măsoare cu mine. Averea era în mîinile mele!

Nu știu cît am fugit așa, ocolind cu grijă trecătorii și pomii de pe trotuar. La o vreme n-am mai auzit în urmă pașii gornistului. Atunci m-am oprit și m-am întors. Pufăiam ca o locomotivă care urcă spre Predeal. Mulțumit, am desfăcut hîrtia știrbită, înfundînd-o cu grijă în buzunar, lîngă restul rămas de la piață. Abia atunci mi-am dat seama că-mi lipsește... sacoșa. Aoleu ce-o să-mi facă Sanda! Pot să nu mă mai întorc acasă. Am apucat speriat în pas alergător spre locul încăierării. Dacă a pus cineva mîna pe sacoșă?

Din fericire era acolo. Numai că, alături de sacoșă, gîfîind, stătea Timofte ca un dulău de pază. M-am oprit la vreo douăzeci de pași, pîndindu-i mișcările. Gornistul însă nu părea deloc dispus să facă o nouă cursă. Cum mă văzu, apucă sacoșa de mîner, o ridică în sus și-o scutură bine de tot, maimai să terciuiască roșiile de salată pe care cu atîta grijă le alesesem. Apoi îi dădu ușurel drumul și-mi strigă:

— Da, da, mai vezi tu sacoșa asta... mîine! Să-ți iei gîndul de la ea.

— Și tu de la bani, i-am întors-o eu.

— Ce-o să te mai tăbăcească pe tine acasă! O să viu să mă uit pe fereastră...

— Sic! Ce-am găsit este al meu! și am scos din buzunar hîrtia de 10 lei, fluturînd-o batjocoritor.

Nu știu cît ne-am mai și sîcîit unul pe altul, dacă lui Timofte — necăjit de pierderea banilor și convins că, în cele din urmă, tot va trebui să-mi înapoieze sacoșa (doar n-avea ce face cu ea!) — nu i-ar fi venit o idee:

— Dacă vrei să împărțim banii, poate că o să fiu așa de mărinimos să-ți dau roșiile și cartofii ăștia păcătoși... Mi-e milă de pielea ta!

Milă știu că nu-i era, dar se gîndea să nu piardă de tot banii. Cum nici eu nu vedeam altă ieșire mai bună, am căzut la învoială, nu însă înainte de a piti bine hîr-

tia, pentru a o pune la adăpost de un eventual atac. In schimb și Timofte nu lăsă din mînă sacoșa, de teamă să nu fie din nou silit să alerge după mine. Nu-i părea rău; el era acum catîrul.

— Unde schimbăm banii? întrebai eu, cu gîndul că fiecare dintre noi are partea lui de cinci lei.

— Știi ce? zise vesel Timofte. Am o idee grozavă! Grozavă! repetă el cu plăcere, așa cum îi stătea în obicei. Mergem împreună la „Contele de Monte Cristo". Am aflat că rulează aici la noi, la „Bucegi".

Ce noutate îmi spunea mie gornistul! De bucurie însă mi-a pierit cheful să-l iau peste picior, cum s-ar fi cuvenit. Ideea era, într-adevăr, grozavă. Am pornit-o amîndoi, aproape în fugă, spre „Bucegi". Văzînd sacoșa din mîna lui Timofte, îmi trecu o clipă prin minte că Sanda mă așteaptă acasă. N-are decît să mă aștepte, mi-am zis eu cu răutate, dacă, în loc să-mi dea bani de cinema, m-a trimis în piață! O răzbunare mai potrivită decît aceasta n-ași fi putut găsi: o să viseze ea mult și bine la ceapă, la roșii și la cartofi.

Filmul nu începuse încă. Ajuns la ghișeu, după o coadă plictisitoare, i-am întins casierìței hîrtia de zece lei. Tocmai cînd mă pregăteam să cer două locuri în față, ea, care despăturise banii, se uită chiorîș la mine:

— Nu ți-e rușine, puștiule, să-mi dai bani rupți? Așa te-au învățat la școală?

Nu mă învățase nimeni la școală să dau bani rupți la cinema, dar nici prin cap nu mi-ar fi trecut că asta ar fi putut-o supăra pe domnișoara de la casă.

— Mie să-mi dați două bilete, am stăruit eu.

— O să-ți dau acuși altceva, șmecher mic ce ești! Dacă nu mă uitam la hîrtie trebuia să dau din buzunar... mormăi ea furioasă.

— Dar de ce nu vă place hîrtia? Alta n-am!

O văzui cum se roșește la față și strigă la mine:

— Faci pe prostul sau ești prost de-a binelea? Nu vezi că lipsește seria? Na! Și-mi azvîrli banii. Apoi, ca și cînd n-aș mai fi existat, rosti cu o voce mai liniștită: — Următorul, următorul..

M-am trezit înghiontit și scos din rînd. Timofte, care auzise toată povestea, tăbărî pe mine:

— Deșteptule, dacă n-ai fi sărit ca un popîndău să-mi iei banii, totul era acum în regulă!

— Tot eu sînt de vină, da? Mai bine scoate bucățica aia care lipsește... Seria aia păcătoasă...

— N-o am, se încruntă gornistul. Am pierdut-o, naiba știe cum...

— Dacă ai alergat după mine ca un elefant!

— Ia vezi, știi! Acuși o pățești!

Eram gata să ne luăm la harță, dar ne-am gîndit că oricît ne-am părui, bucățica de hîrtie lipsă n-are să crească la loc. Amărîți, am pornit spre locul luptei, s-o căutăm. Ne-am învîrtit și ne-am tot învîrtit, cu privirile-n pămînt, ca niște cățel în jurul cozii. Am răscolit toate hîrtiuțele, toate cojile, toate smocurile de iarbă, tot praful. Zadarnic! Parcă intrase în pămînt. Mi se uscase gura de atîta căutat și mă dureau șalele de parcă m-ar fi bătut cineva. Mare noroc are soră-mea, gîndeam eu. Ieșise totul exact pe dos de cum plănuisem. Ea, cu roșiile și ceapa, eu — fără „Contele de Monte Cristo".

— Ascultă Peniță, zic să ne lăsăm păgubași. Hai mai bine să mîncăm înghețată.

— Inghețată? am tresărit eu. De unde parale? Faci tu cinste?

— N-am un chior, oftă din greu Timofte. Dar n-avem noi amîndoi zece lei?

— Mulțumesc, fără serie! făcui eu plesnind de necaz

— Nu-i nimic, încercăm la cofetărie. Incercarea moarte n-are...

— Ție-ți convine, dar pe mine m-a făcut la cinema albie de porci.

— Fie, consimți mărinimos gornistul, aici plătesc eu.

— Zău? Poate că în loc de înghețată mîncăm o bătaie soră cu moartea!

— Fricos mai ești, mă Peniță! Tu crezi că așa merge? Se proțăpi gornistul de parcă ar fi stat față în față cu cofetarul însuși. Și, la urma urmei, ce avem de pierdut? Mă, prostule, mă luă Timofte repede, de ce să nu încercăm?

— Mai încet cu „prostule", am sărit eu jignit. Tare bine mi-ar părea să te prindă. Uite, na, merg cu tine înadins să văd ce-o să pățești! Faci tu pe curajosul cu mine...

Ne-am dus. S-ar putea, chibzuiam eu, să nu despăturească la cofetărie hîrtia. Iar apoi poate că nu e mare lucru că banii sînt rupți. Cine știe ce i s-o fi năzărit casieriței de la cinema! Scrie pe hîrtie „10 lei"? Scrie! Ce nevoie mai e de seria aia?! Uite așa o să mîncăm noi înghețată fără serie, fără nimic!

Și ce cofetărie avem noi în cartier! Vitrina e plină de cataifuri, de savarine, de prăjituri de ciocolată, de-ți lasă gura apă numai cînd te uiți la ele. Dar ce-i în vitrină încă nu-i nimic. Inăuntru să vezi! Trei dulapuri pline cu toate bunătățile din lume, așezate ca la paradă. De m-ar închide și o săptămînă în cofetărie, știu că nu m-aș plictisi... Nici nu poți ține minte toate prăjiturile care stau acolo. Vine cofetarul și te întreabă:

— Serviți un ecler sau un cremșnit? Poate vă dau o amandină?

Ii răspund la nimereală: amandină (sună tare frumos) și iată pe farfurioară un pătrat de șocolată cu moț de lămîie. Cînd o să ajung ca Toma, să cîștig bani, numai pe prăjituri o să-i cheltuiesc!

Am intrat înăuntru. Cofetăria era goală la ora aceea. Timofte scoase hîrtia de zece lei, împăturită bine, și ceru două înghețate.

— De care? De vanilie?

— De vanilie, spusei eu încet, de frică să nu despăturească hîrtia.

— Două de vanilie, la băieți! se adresă cofetarul de la casă fetei care servea la

mese. Puse hîrtia în sertar, fără să-i arunce măcar o privire.

Timofte îmi făcu pe furiș cu ochiul. Luarăm amîndoi loc fericiți, la o măsuță acoperită cu sticlă. In vreme ce mi se topea înghețata în cerul gurii, îl priveam în admirație pe Timofte. Eu nu m-aș fi descurcat...

(va urma)

Redacția și administrația: București, Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114. Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.